

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Oprettelse af en Amtstuefilial i Fakse, til hvilket Udvalg er henvist Forslag til Lov om Forandringer i Lov af 5te Januar 1851 om Embedsmænds Forpligtelse til at sikre deres Enker Overlevelsensrenter og i Pensionslov af 24de Februar 1858 for Embedsmænd og disses Enker og Børn, og Forslag til Lov om Lønninger m. m. ved Statsanstalten for Livsforsikring.

Hertil valgtes paa Forslag af Formanden: *Blem, Guldbrandsen, P. Christensen, Mølgaard-Nielsen, Ovesen, A. Thomsen, K. Pedersen, Markvorsen, O. Olsen, R. Nielsen, Jørgensen, C. Ravn, J. Hage, Hammerich og K. M. Klausen.*

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Saltvandsfiskeri.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 1851 ff.)

Lovforslaget sættes under Forhandling.

C. Ravn: Ved Fremsettelsen af nærværende Lovforslag udtalte den højtærede Landbrugsminister, at Forhandlingerne om denne Sag havde staaet paa i lang Tid, og at man nu snart skulde se at faa en Ende paa dem, men at det lod til, at der var et enkelt Punkt, man ikke kunde komme over, nemlig Aalegaardsspørgsmaalet, og jeg skal indrømme, at naar man ser den Beretning, der kom fra Udvalget i Fjor, maa man standse her og sige, at her maa der gøres nogen Forandring. Det glædede mig derfor, at den ærede Landbrugsminister udtalte Haab om, dog at kunne føre Loven igennem ved at arbejde mellem de forskellige Meninger paa dette Punkt. Naar man ser paa det Afsnit, der angaar Limfjordsfiskeriet, tror jeg, at som Forslaget nu ligger for, vil Fiskeribefolkningen i det hele være tilfreds dermed, og dog er der et enkelt Punkt, jeg gerne vil udtale mig lidt om. Ved Lov af 5te April 1888 blev det jo slaat fast, at der skulde være de saakaldte laasede Vande. De, som kende den Sag, vide, hvor megen Kraft der fra Regeringens og Landstingets Side blev sat ind paa at faa Bestemmelserne

derom indførte. Maalet, man vilde naa derved, var at frede Fiskeyngelen, men i den mellemliggende Tid har det naturligvis klarer sig en hel Del, at disse Bestemmelser slet ikke kunne virke tilfredsstillende i saa Henseende. Naar man nu ser paa Forslaget, som det foreligger, beror det, saa vidt jeg forstaaer, i disse Punkter paa en Overenskomst mellem dette og det andet Ting, og det er ganske vist meget forskelligt fra Loven af 1888. Medens denne Lov fastslog temmelig store Arealer af Limfjorden som laasede Vande, har Lovforslaget, som det foreligger, indskrænket sig til at fastslaa dem, der ere nævnte i § 22. Det er nogle ganske smaa Vige og Fjorde, som det formenes, at Fiskeyngelen muligvis kunde have godt af at have til Opholdssteder uden at blive alt for bevægelig ved det Aalefiskeri, som ellers vilde finde Sted. Det glæder mig, at man er kommen dertil, thi dette med laasede Vande er noget af det mest generende for vore Fiskere. Det er ikke meget generende for dem, der kun skulle sejle kort for at komme gennem de laasede Vande, men for dem, som bo en halv Mil eller fem Fjordingvej inde i Fjorden, og som altsaa skulle gøre en saadan Sejltur for at komme ud til de lovmæssige Fiskevande, er det saa stor en Ulempe, at jeg nok kan ønske at befri dem derfor, idet Nyttens af de laasede Vande næppe kan opveje Ulemperne derved. Lad os blot tænke os en saadan Fisker, som staaer paa Land en fem Fjordingvej fra det lovlige Fiskested, men som forsinker paa Grund af Storm, Taage eller andre Forhold og derfor ikke kan komme ud gennem de laasede Vande, inden Solen gaar ned — og er den nede, saa er det ulovligt — saa opgiver han den Fiskevat. En anden kan ligge henad Morgenen ude paa det lovlige Fiskevand, og han skal maaske paa Grund af de samme Forhold hjem, men maa ikke komme igennem de laasede Vande, inden Solen staaer op; han er afskaaren og maa blive derude; han faar vel da Lov til at sætte sit Garn paa et Punkt, hvor han ikke kan komme til at gøre det i Stand. Det er saa store Ulemper, at hvis Tinget kendte dem tilstrækkeligt, vilde De sige, at Fordelen ved de laasede Vande ikke opvejer dem. Der er et andet Punkt, og det er den Fristelse, man leder disse Folk i. Vi ere jo ellers inde paa, at man skal lede Folk i saa faa Fristelser som muligt. Men det, at sejle gennem et godt Fiskevand, er for raske Fiskere en stor Fristelse til at kaste